

ရွှေစကားစာပေ

ဇွန်

ဒုတိယမြောက်အိပ်မက်

graphic : mg kyaw oo

မင်းအကြောင်းကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ် ဇော်ရာ၊ မင်းဟာ ဘယ်အရာကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း မရှိတတ်ဘူး၊ လိုချင်ပြီဆိုရင် မရမကပူဆာပြီး ရအောင်ယူတတ်တယ်၊ သိပ်မကြာသေးတဲ့ ရက်ပိုင်းမှာ ပဲ ရိုးသွားတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ကို ကိုယ်သတိထားမိပြီး မကြိုက်ခဲ့ဘူး။

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမို့ အကျင့်မကြိုက်လို့ ရှောင်ပေမယ့်လည်း မရဘူး၊ မင်းရဲ့ အရိပ်အောက် ကနေ ဘယ်လိုမှ အလွတ်ရုန်းလို့ မရနိုင်ပါလား။

ဒါပေမဲ့ ဇော် ... မင်းကြိုက်လို့ သည်းသည်းမည်းမည်းမရရအောင်ယူတဲ့ အထဲမှာ မိန်းကလေး မပါပါစေနဲ့ ၊ မင်းရဲ့ စိတ်ကိုကြောက်လွန်းလို့ ပါ၊ အဲဒီမိန်းကလေးကိုလည်း ကြိုပြီးသနားမိလို့ ပါ။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်နှစ်သက်လို့ ယူထားပြီးရင် ဟောင်းနွမ်းတဲ့ အထိ မြတ်နိုးတယ်၊ လွှင့်မပစ် ရက်ဘဲ အစွဲအလမ်းကြီးသူပဲ ဇော် ...။

နှစ်ယောက်က အကျင့်မတူ၊ အကြိုက်ကလည်း မတူတော့ ဘာမှ ပြဿနာမဖြစ်ဘဲ တတွဲတွဲပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဇော်ဟာ သူများကြိုက်တာကို ခဏတော့လိုက်ကြိုက်ပြီး သုံးကြည့်တယ်၊ သူ့စိတ်ကြိုက် မဟုတ်တော့ ပြန်ပေးပစ်တတ်တဲ့ ညစ်ကျယ်ကျယ်အနိုင်ယူတဲ့ အကျင့်လေးတစ်ခုပါပဲ။

ဒီအကျင့်ဟာ ကိုယ့်ဘဝအတွက် အကြီးမားဆုံးအန္တရာယ်တစ်ခုလို့ မယူဆဘဲ အမြဲခွင့်လွှတ် သည်းခံမိပေမယ့် ...

"အောင် ... ဒီအင်္ကျီကိုဝတ်ကြည့်စမ်းကွာ"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ဝတ်စမ်းပါ ငါတစ်ခါတည်းဝတ်ရသေးတယ်၊ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ကော်တောင်သိပ်မပျော့သေး တာ"

ဘာမှ မပြောဘဲ ဇော်ပေးသောအင်္ကျီကိုကောက်ဝတ်လိုက်သည် ။
ဇော်က အင်္ကျီပေးခါနီးတိုင်း သူနှင့်မတော်တာနဲ့ ၊ သူမကြိုက်တာနဲ့ ပြောပြောပြီး ပေးခဲ့တာများ လေပြီ။

ဇော်က အောင်ထက် ခန္ဓာကိုယ်ပို၍ ထွားကျိုင်းမြင့်မားသောကြောင့် သူနှင့်မတော်သောအင်္ကျီများ ကို သူသိပါလျက်နှင့် တမင် အောင်ကိုယ်နှင့်တော်မည့်အင်္ကျီများ သာ ရွေးဝယ်ခဲ့ပြီး ပေးတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမကြိုက်သည် များကိုလည်း ပေးတတ်သည်။

"အား ... သိပ်လိုက်တာပဲကွာ၊ ကဲ ... မချွတ်နဲ့ ၊ ကိုယ်တို့ ဂိမ်းစီးတီးမှာ သွားကစားကြရ အောင်"

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး၍

မကြာမီတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဖြစ်တော့မည်။ ကလေးစိတ်များက မကုန်နိုင်သေး။ ဒါကြောင့်လည်း ဇော်တို့ အဖေက လွတ်လပ်ခွင့်မပေးဘဲ ဆွေမျိုးတော်စပ်သော ဦးလေး အား သားအနားမှာ အမြဲထားကာ ကားမောင်းပို့စေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဟာ ... ဦးလေးမှတ်က စိတ်ဆိုးနေဦးမယ်ကွာ၊ သူ့အိပ်ချိန်ကိုလုလို့

"ရပါတယ်ကွာ၊ ဦးလေးမှတ်ကို တစ်ပိုင်းကျွေးပြီး ကားထဲမှာ အဆီရစ်ခိုင်းလိုက်မယ်"

ဇော်က လုပ်ချင်ပြီဆိုလျှင် ဇွတ်လုပ်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သူမို့ အောင် ဘာမှ မပြောတော့ပေ။

ဖခင်က ရိုးရိုးသာမန်ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်သောကြောင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်၏ သား ဇော်လောက် မသုံးစွဲမဝတ်စားနိုင်ပေ။

သို့ရာတွင် သူတို့ နှစ်ဦးက ငယ်စဉ်ကတည်းက ကစားဖော်အဖြစ် လည်ပင်းဖက်ကြီးလာရသဖြင့် ညီအစ်ကိုရင်းလို ရင်းနှီးနေ၏။ အောင်ဖခင်ကလည်း ဇော်တို့ ဖခင်၏ လုပ်ငန်းတွင် လူယုံလက်ရင်း တပည့်ဖြစ်နေသဖြင့် ပြောစရာမလိုတော့ပေ။

"သားတို့ သိပ်မကြာစေနဲ့ နော်၊ ကိုးနာရီခွဲရင် ပြန်လာရမယ် ညဉ့်နက်တဲ့ အထိ မေမေပေးမနေဘူး နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ .. ဟုတ်ကဲ့"

ဇော်က ဟုတ်ကဲ့ချင်းမိုးမွန်အောင်ပြောပြီး မိခင်အား လက်ပြကာ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လာခဲ့၏။

"အောင်ရေ .. စောစောပြန်လာကြနော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဟုတ်ကဲ့"ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဇော်သဘော၊ ဇော်စိတ်တိုင်းကျကစားပြီးမှ ပြန်လာရ သည် ။

တစ်ခါတလေ ဆယ်နာရီကျော်မှ ပြန်လာရ၏။ ဇော်မိခင်က

အောင်ဝတ်ထားသော
ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်၏။

အဝတ်အစား

ကိုကြည့်ကာ

ညီအစ်ကိုမောင်နှမမရှိသောဇော်အဖို့ အောင်ကိုပဲတွယ်တာကာ
ဘဝယ်ဝယ် အောင်အတွက် ပါရမှ ကျေနပ်သူပင် ဖြစ်၏။

"အောင် .. ကိုယ်ရေလွှာလျှောစီးမယ်ကွာ၊ မင်း လေယာဉ်လာစီး"

ဇော်အကျင့်က အောင်ဘာလုပ်လုပ် အောင်လုပ်သောအလုပ်ကို
သဘောကျကာ ဝင်လုပ်ချင်၏။

ဖြစ်နေကျအတိုင်း ကစားစရာအမျိုးစုံလင်ပြီး ရွေးချယ်စရာများ
သည့်အပြင် လူနည်းသော်လည်း အောင်ကစားတာကိုမှ
လိုက်ကစားချင်တတ်၏။ တစ်ခုကိုစွဲစွဲမြဲမြဲမကစားဘဲ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ်
လုပ်တတ်သဖြင့် အောင်က သိပ်မသွားချင်။

"ကိုယ်တို့ ဘီလိယက်ထိုးရအောင်လား"

"မင်းကလည်း ကွာ၊ ကြာကြာကစားရတာကို ငါသိပ်ဝါသနာ
မပါဘူး"

"သိပ်မကြာပါဘူးကွာ၊ ခဏလေးပါ၊ ဒီကစားနည်းတွေက
ကလေးကလားဖြစ်သွားပြီ၊ ကိုယ်တို့ က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးတော့
လူကျိုးဖြစ်သွားပြီလေ .. ဟဲ .. ဟဲ .."

ဇော်က ပြောင်ချော်ချော်ပြောရင်းက
အောင်ကိုအတင်းဆွဲခေါ်လိုက်သဖြင့် ဘာကိုမှ စွဲစွဲလမ်းလမ်း
မရှိတတ်သော ဇော်အကျင့်ကိုသိသူပီပီ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချကာ
ဇော်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါ လာလေ သည် ။

"အ ပြ င် မှာ ကစားရတာပျင်းတယ်၊ ကိုယ်တို့ အိမ်မှာ

ခုံတစ်လုံးဝယ်ပြီး ကစားကြရအောင်၊ ဒယ်ဒီကိုဝယ်ခိုင်းရင် ရပါတယ်"

"မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ ဒီခုံကြီးက နေရာလည်း ယူပါတယ်၊ မင်းမကစားချင်ရင် အပိုဖြစ်ပြီး နေရာရှုပ်ပါ တယ်ကွာ"

အောင်က ပျာပျာသလဲတားမြစ်လိုက်သော်လည်း ဇော်ကပြောပြီးလျှင် ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖခင်ကို ပူဆာတတ်သဖြင့် ဖခင်က ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးတတ်သည်။ ။

အသည်းအသန်ပူဆာပြီး ရလာတော့လည်း ခဏလေးသာ အသုံးပြုပြီး အသစ်အဆန်းများ ကိုသာ ရှာဖွေတတ်သော ဇော်အကျင့်ကြောင့် သူတို့ အိမ်၏ တစ်ဝက်နီးနီးခန်းမကျယ်ကြီးတွင် ဇော် ကစားစရာများ ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ဘိလိယက်ခုံ၊ ဇယ်ခုံ၊ စားပွဲတင်ပိန်ပေါင်နှင့် အားကစားစက်က အစရှိသည်။ ။

ဒါကြောင့် ငယ်စဉ်က ကစားခဲ့သောအရပ်များကို သူ့မိခင်က တခြားသူများကိုပေးပစ်ကာ မကြာခဏ အခန်းရှင်းပေးတတ်သည်။ ။

သူနှစ်သက်၍ ဝယ်ထားသော ကစားစရာများကို သူကစား၍ ရိုးသွားသောအခါ ချောင်ထိုးထား ပြီး မိခင်က တစ်ပါးသူကိုပေးလည်း ဘာမှ မပြောတော့။

ထိုအကျင့်က ဇော်နှင့်အောင်ကွာခြားလွန်း၏။ အောင်က ငယ်စဉ်ကတည်းက နှစ်သက်တတ် သောကစားစရာကို မပျောက်ပျက်အောင် တယုတယနှင့်သိမ်းထားတတ်၏။ အရပ်တိုင်းလည်း မပူဆာ ပေ။

ဇော်ကပေးသော်လည်း မယူ။ အတူတူကစားလို့ ရတာပဲဟု

မယူဘဲထားတတ်၏။ သို့သော် ဇော် ပစ်ထားသောပစ္စည်းထဲမှ
သူနှစ်သက်လျှင် အပိုင်ယူသွားကာ တယုတယနှင့်
သိမ်းဆည်းထားတတ်၏။

ဇော်ကြိုက်သည့်ကစားစရာတိုင်းကို အောင်မကြိုက်တတ်ပေ။
ဇော်ကြိုက်သည့်အရောင်ကိုလည်း အောင်မကြိုက်သဖြင့် အောင်သည်
ဇော်ထံမှ ပေးတိုင်းမယူသောပစ္စည်းများ အများကြီးပင် ဖြစ်၏။

"ဟာ .. ဆယ်နာရီတောင်ရှိပြီ၊ ပြန်စို့ကွာ၊ တော်ကြာ
အန်တီပြောနေမယ်"

"ဆယ့်တစ်နာရီ ဆိုင်ပိတ်မှ ပြန်မယ်ကွာ"

"ကွန်ပျူတာစာမေးပွဲနီးပြီလေ၊ စာကျက်ရဦးမယ်၊ ပြီးတော့
စာတွေကူးစရာရှိသေးတယ်"

"နွေလယ်မှ ကူးမယ်ကွာ"

"မနက်ဖြန်ကျောင်းဖွင့်ပြီလေ၊ စာမေးပွဲနီးတော့
ကျောင်းမှန်မှန်တက်ဖို့ လို လာပြီကွ"

"မင်းက မာမီသားလုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ၊
စိုးရိမ်ပူပန်တတ်တာလည်း လွန်ပါရော၊ နားငြီး တယ်ကွာ၊ ပြန်မယ်၊
နောက်တစ်ခါ ငါတစ်ယောက်တည်း လာကစားမယ်"

"အေး .. ကောင်းတယ်"

သူ့ကိုပြန်ရန်ခေါ်တိုင်း အလိုမကျစွာဖြင့် တတွတ်တွတ်ပြောပြီး
တစ်ယောက်တည်းကစားမယ်၊ လာမယ်ဟု ပြောသော်လည်း
အောင်မပါဘဲနှင့် ဇော်ဘယ်မှ မသွားဖူးပေ။

ဆယ်တန်းဖြေပြီးကတည်းက ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ချင်သော အောင်နှင့်အတူ လိုက်တက် ပြီး ဇော်၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် ဇော်အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာခန်းရှိပြီး ဖခင်က လိုအပ်သည် များ ဝယ်ပေးထား ၏။

ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ရမည့်အလုပ်ကို ဝါသနာမပါသောဇော်က ကွန်ပျူတာရှေ့တွင် အထိုင်နည်းပြီး အောင်ကသာ ဝါသနာပါ၍ တိုးတက်အောင်လုပ်ကာ အောင်ကသာ အကိုင်များ သည် ။

"တော်ပြီကွာ၊ နှိပ်တတ်ပြီ၊ သဘာဝတရားနားလည်ရင်တော်ပြီ၊ ငါကြာကြာအညောင်းမထိုင်ချင် တော့ဘူး၊ ဒီတစ်ပတ်ပြီးရင် မတက်တော့ဘူး၊ စပီကင်တက်မယ်၊ မင်းပါတက်ကွာ"

"ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အင်္ဂလိပ်စာလေ့လာရင် ရပါတယ်၊ မင်းဆန္ဒရှိရင် သွားပါ၊ ကိုယ်က ဒီသင်တန်းကို ကျောင်းမဖွင့်ခင်အထိ တက်မှာပဲ"

"ပျင်းစရာကြီး၊ မင်းပဲထိုင်ကွာ"

ပြောသာပြောရသည် ။ ဇော်က အောင်မရှိလျှင် မနေတတ်သောကြောင့် အောင်သင်တန်းတက် လျှင် လိုက်တက်ဦးမည်ဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ သူတက်သည့်သင်တန်းကိုလည်း လိုက်တက်စေချင်၍ အောင်မိခင်ထံပူဆာပြီး တိုက်တွန်းခိုင်းဦးမည်ဖြစ်သည် ။

"မင်းက ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ်နဲ့ ဘာမှ တတ်အောင်လည်း မသိချင်ဘူး၊ စပီကင်ရော တကယ် အသေအချာလုပ်မှာ လား"

"လုပ်မှာ ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ် နိုင်ငံခြားသွားချင်ရင်သွားရမှာ ၊

အဲဒီအခါကျရင် မင်းပါလိုက်ရမယ်"

"ငါကဘာလိုက်လုပ်ရမှာ လဲကွာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွားပေါ့"

"မင်းကလည်း နိုင်ငံခြားကိုသွားရမှာ နယ်နယ်ရရမှတ်လို့ "

ဇော်သည် သူငယ်ချင်းအား တတွဲတွဲနှင့်မခွဲအတူနေချင်သောကြောင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သော် လည်း နိုင်ငံခြားထိခေါ်သွားလောက်အောင်ပင် ဇော်မိဘများက လိုက်လျောမည်မထင်။

ထိုအကြောင်းကို လူကြီးဆန်ကာ စဉ်းစားတတ်သော အောင်ကသိသော်လည်း ဇော်က ဘာမှ မသိ။ ဘဝမှာ လိုတာရနေသဖြင့် ပေါ့ပေါ့လေးပဲတွေးနေ၏။

"ဒယ်ဒီကြီးကပြောတယ်၊ ဆေးဝါးလုပ်ငန်းကို ချဲ့ချင်တယ်တဲ့ "

"မင်းဝိုင်းကူပေးပေါ့"

"မင်းပါ ပါမှ ကောင်းတာပေါ့"

"ကိုယ့်အဖေရဲ့ လုပ်ငန်းကို ကိုယ်ကပဲဝိုင်းလုပ်ပေးရမှာ ကွ၊ ငါကသူစိမ်းပဲ၊ ပြီးတော့ ငါက ဆရာဝန်လုပ်မယ်"

"ဟား .. သိပ်ရယ်ရတာ၊ ဆရာဝန်က ငွေမရဘူးကွ၊ ငါ့အဖေအလုပ်ကမှ သူဌေး၊ ငွေရမှာ "

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းပဲငွေရှာပါကွာ"

အောင်က ပြုံးမဲ့နှင့် ငေါ့ပြောနေသလိုဖြစ်နေတာကြောင့် ဇော်က မကျေမနပ်စွေကြည့်ရင်း ...

"မင်းက ဘော်ဒါစိတ်မရှိသလိုပဲ"

"ဘာဆိုလို့ လဲ"

"ငါနဲ့ အတူတူ ကောင်းတူဆိုးဖက်နေဖို့ စိတ်မကူးဘူး"

ဥတစ်လုံးဇော်အား စိတ်မကောင်းစွာကြည့်မိသည် ။
အမှန်တကယ်ပင် အောင်ကိုခင်မင်တွယ်တာ ကာ
တစ်ဦးတည်းသောသူငယ်ချင်းဘော်ဒါအဖြစ် မခွဲမခွာဘဲ
တတွဲတွဲနေချင်သူပင်ဖြစ်သည် ။

"ဇော် .. မောင်နှမအရင်းတွေတောင် အချိန်တန်ရင်
ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားပြီး ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ကြရတာပဲ၊
မင်းနဲ့ ငါက ဝါသနာမှ သိပ်မတူတာပဲကွာ၊ ငါကငယ်ငယ်တည်းက
ဆရာဝန် သိပ်ဖြစ်ချင်တာကွ"

အောင်စကားကြောင့် ဇော်က မျက်နှာမဲ့၍ ပခုံးတွန့်လိုက်ရင်း ...

"ဘာလို့ ဖြစ်ချင်တာလဲ"

"ဖြစ်ချင်တဲ့ ဝါသနာကိုးကွ၊ ဆေးကုချင်တယ်"

"ငါကလုံးဝဝါသနာ မပါဘူး"

"အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ မင်းဘာလုပ်ချင်လဲ၊
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မှ မသိတာ၊ ငါကတော့
ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ချက်ရှိပြီပဲ"

ဇော် ဘာမှ မပြောတော့ပေ။

အောက်နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ တွေဝေ၍ စဉ်းစားလိုက်သည် ။

သူဘာလုပ်ရမလဲ။ အောင့်လိုလည်း သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနဲ့
ထူးချွန်စွာမအောင်ဘဲ တစ်ဘာသာ ပါပြီး အမှတ်နည်းသေးသည် ။

သူ့ဖခင်ရည်ရွယ်ထားသလိုပဲ ရိုးရိုးသိပ္ပံဘွဲ့ကိုပဲယူပြီး

စီးပွားရေးလုပ်စားမလား။

ဘာလုပ်မလဲ။

သူ့ဘာလုပ်သင့်လဲ။

ဘာလုပ်ရမှာလဲ။

အောင့်လို အမှတ်မများ သဖြင့် သူဝါသနာပါရာကိုစဉ်းစား၍
စိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်၍ မရခဲ့ပေ။

စာမေးပွဲကို ပေါ့တန်တန်သဘောထားပြီး သိပ်မကြိုးစားဘဲ
ဖြေခဲ့မိ၏။ ရလဒ်ကား နောင်တစိတ် ကလေးပင်ဖြစ်ပေသည် ။

"သားက ဇော်နဲ့ အတူတူ လိုက်တက်ပေးလိုက်ပါလားကွယ်၊ သူ
အပေါင်းအသင်းရသွားမှ ခွာလိုက်ပေါ့၊ အခုတော့ သူတစ်ယောက်တည်း
ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ထင်ပါတယ်ကွယ်"

"မေမေရယ် .. သားတို့ မှာ က လုံလုံလောက်လောက်မှ မရှိတာ၊
တော်ကြာ သူ့အဖေက သင်တန်း ကြေးပေးနေရင် အားနာစရာကြီး"

"မပေးရအောင် သားကိုမေမေပေးမှာ ပေါ့"

"မေမေမှာ ရှိမှ မရှိတာ"

"နာရီဝက်ပိုအလုပ်လုပ်လိုက်ရင် ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဒီတစ်လ နှစ်လလေးပဲ လိုက်တက်လိုက် ပါကွယ်၊ ဇော်က ကလေးတစ်ယောက်လိုပဲ နားပူနားဆာသိပ်လုပ်တာ သားရဲ့ ၊ သူ့လိုအင်ကိုမရမချင်း နားပူနေတာ၊ တော်ကြာ သူ့အမေပါ ပါလာရင် သင်တန်းကြေးကို အတင်းပေးနေဦးမယ်၊ ဘာသိ ဘာသာနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာအရင်တက်ပြီး သင်တန်းကြေးပေးထားလိုက်ပေါ့ကွယ်"

မိခင်က သူ့အား ဖျောင်းဖျပြောဆိုပြီး အလုပ်ကိုပိုလုပ်မယ်ဆို၍ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချကာ ...

"အင်း .. သားလည်း စက်နင်းတတ်နေပြီပဲ မေမေရယ်၊ ကျောင်းမဖွင့်ခင် ဝိုင်းနင်းပေးတာပေါ့၊ မေမေပင်ပန်းတာကိုကြည့်ပြီး ကိုယ်တိုင်တောင် ဆေးတက္ကသိုလ်မတက်ချင်တော့ပါဘူး"

"အားလျှော့တဲ့ စကားကို မပြောပါနဲ့ သားရယ်၊ သားက ယောက်ျားလေးမဟုတ်လား၊ ယောက်ျား ဆိုရင် တက်တောင်မလိုအောင် ဇွဲရှိရမယ်လေ"

မိခင်သည် အစဉ်အမြဲအားမာန်အပြည့်ရှိတတ်၏။ ထို့အပြင် အစ်မအပျိုကြီးကလည်း ဆယ်တန်းခ အောင်ပြီးသော်လည်း စာမေးပွဲဆက်မဖြေဘဲနှင့် မောင်အတွက်ကို ဝိုင်း၍ ပံ့ပိုးကာ ကြိုးစား ၍ အလုပ်လုပ်ပေးတတ်သည် ။

သို့ရာတွင် ချူချာသောကြောင့် မကြာခဏနေမကောင်းဖြစ်လျက် ဆေးဖိုးရဖို့ အလုပ်လုပ်နေရ သလိုပင်။

"ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်စကားတတ်ထားတာ မမှားဘူးပေါ့သားရယ်၊ သားက ဝေါဟာရကြွယ်အောင် အခုတည်းက လေ့လာထားရမှာ သားရဲ့

"ဖေဖေရော ဘာပြောလဲ"

"ဖေဖေကတော့ ပညာဆိုတာ သင်လို့ ရသမျှသင်ယူထားနိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲတဲ့ လေ"

သက်ပြင်းရှည်ကြီးချကာ မိခင်၏ စကားကို ခေါင်းမညိတ်ချင်ဘဲ ညိတ်လိုက်ရသည်။ ။

သူ့ကိုယ်သူလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွား၏။ ဘာလို့ များ ဇော့အဖြည့်ခံလာဖြစ်နေရတာလဲ။

ဇော့ရဲ့ ဆန္ဒကို မတွန်းလှန်နိုင်ပဲရှိနေရတာလဲ။ ဇော့ဆန္ဒမှန်သမျှ အားလုံးလိုက်လျောရတာချည်း ပါပဲ။

သူ့အဖေကိုယ်တိုင်က ဇော့အဖေရဲ့ ဝန်ထမ်း၊ သူကလည်း ဇော့ဝန်ထမ်းပဲလား။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဇော့ဆန္ဒအလိုအတိုင်း လိုက်လျောနေရတာ သားတို့ အတွက် အပန်းမကြီးပေမယ့် ကြာရင် အကျင့်ပါသွားမှာ စိုးတယ်"

"ကြုံကြုံဖန်ဖန်သားရယ်၊ သူ့အဖေက သူ့သားကိုနိုင်ငံခြားပို့မလို့ စီစဉ်ထားပြီးသားပဲ၊ အဲဒီတော့ သူမရှိတုန်း သူ့စိတ်ချမ်းသာအောင် လိုက်လျောမှုပေးလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်ကွယ်"

"ဒါတော့ ဒါပေါ့မေမေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျေးဇူးတွေသိပ်များ နေရင် တုံ့ပြန်နိုင်မှ ကောင်းမှာ နော်၊ တော်ကြာ နောင်သံသရာအထိ ဆပ်မကုန်ဖြစ်သွားလိမ့်မှာ စိုးတယ်"

"သားကလည်း ကွယ်"

သားစကားကြောင့်

ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားပြီး

သားကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ယောက်ျားလေးမာနနှင့် သူတစ်ပါး၏
ထောက်ပံ့ပေးကမ်းမှုကို မခံယူချင်တတ် သောစိတ်ကလေးက
ခေါင်းထောင်ထ လာလေသည် ။

ထိုအခါတိုင်းတွင် မိခင်က တဖြည်းဖြည်းချော့မော့ပြောရ၏။
လိမ္မာသောသားလေးက မိဘနှစ်ပါး၏ စကားကို
မြေဝယ်မကျနားထောင်တတ်သော်လည်း
စဉ်းစားပူပန်တတ်သောအကျင့်ကား ပျောက်ဖျက်၍ မရပေ။

"မေမေကြားဖူးသားပဲ၊ ကျေးဇူးတွေသိပ်ခံယူနေရင်
ဆပ်ရခက်တယ်မေမေ၊ သားလက်မခံလည်း မရဘူး၊ ဇော်အမေရော၊
ဇော်ရော သားအပေါ်မှာ သိပ်ကောင်းလွန်းလို့
သားမနေတတ်တော့ဘူးဗျာ"

"သားရယ် .. သူတို့ က သိပ်ကောင်းသလို သားကလည်း
သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ တစ်ခွတ်ထိုးလုပ် တတ်တဲ့ ဇော်ကို ဖေးဖေးမမနဲ့
တွဲခေါ်သွားတာဟာ သားရဲ့ တုံ့ပြန်မှုပဲပေါ့၊
ဇော်လေးစာမေးပွဲအောင်တာ ကိုက သားကြောင့်လို့ ဆိုတာ
ခဏခဏပြောတာပဲ"

မိခင်စကားကြောင့် သူပြုံးလိုက်သည် ။ ဆယ်တန်းဖြေစဉ်က
အကြောင်းကိုစဉ်းစားမိလျှင် ဇော်၏ အပြုအမူအတွက်ကို
အပြစ်မဆိုသာပဲ ခွင့်လွှတ်စွာဖြင့်ရယ်စရာအပြုံးလေးတစ်ခုခုဖြစ်ရသည်
။

စာကျက်ပျင်းပြီး ဉာဏ်ကောင်းသောဇော်က သူ့အား
စာအော်ကျက်ခိုင်းသည် ။ စာရှင်းပြခိုင်း သည် ။ ဂဏန်းတွက်ခိုင်းသည်

။ သူက အိပ်လျက်နားထောင်တတ်သလို လက်က တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် နှင့် စာရွက်များမှာ လျှောက်ခြစ်ရင်းလည်း နားထောင်တတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လက်ကအငြိမ်မနေပဲ ကြိုး (သို့မဟုတ်) သားရေကွင်း၊ ဖန်ဂေါ်လီများကို လှိမ့်၍ တောက်၍ ဆော့ကစားတတ်သည် ။ ထိုသို့ကစား ရင်း၊ ဆော့ရင်းနှင့်ပင် အောင်ကျက်သမျှနားထောင်ကာ စာမေးပွဲအောင်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ထိုမျှမက စာကျက်လျှင် စကားပြောသလိုကျက်တတ်သော အောင်၏ စာကျက်သံကြောင့် ဇော်သည် ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲ၌ ဂုဏ်ထူးရခဲ့သေးသည် ။

ထို့ကြောင့် ဇော်မိဘများက အောင့်ကိုအထူးကျေးဇူးတင်ကာ အောင်နှင့်သာဆိုလျှင် ဇော်ကို စိတ်ချလက်ချပင်လွှတ်ထားတတ်၏။ ဇော်ဘာလုပ်လုပ် အောင်ပါနေလျှင် မမေးတော့ပေ။ လူကြီးဆန်ပြီး စဉ်းစားတတ်သောအောင့်ကို အစစအရာရာယုံကြည်စိတ်ချထားလိုက်သည် ။

ဇော်အတွက် အောင်သည် အလိုလိုပဲ့ကိုင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ် လာလေသည် ။

"အောင်ရေ .. ဖိုးအောင် .. ပြီးပြီလား"

"အေး .. ပြီးပြီကွ"

ဘယ်လိုမှ ငြင်းပယ်၍ မရသည့်အဆုံးတွင် ဇော်၏ ဆိုင်ကယ်နောက်တက်လိုက်ပြီး စကားပြော သင်တန်းသို့ လိုက်တက်ရလေသည် ။

"မင်းမပါရင် ငါလည်း တက်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မားသားကြီးက

မင်းပါမှ သွားရမယ်ပြောနေ တာပဲ"

"အေးကွာ .. ငါတော့ အလိုလိုကလေးထိန်းဘွဲ့ရသွားတာပေါ့၊
မင်းကိုတော့ ပြောမရရင် ကြိမ်လုံးနဲ့ ရိုက်ဆုံးမရမယ်"

"ဟင့် .. တားတားက နီရိုက်မှာ နော်၊ မေကြီးနဲ့ တိုင်လိုက်မှာ
ကလေးထိန်းကြီးက ရိုက်တယ်ရို့ .. ဟင့် .."

"ဟေ့ .. ဟေ့"

အစအနောက်များ နှင့် ဆိုင်ကယ်စီးလာသော
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ရှောင်လိုက်သဖြင့်
ဆိုင်ကယ်တိမ်းမှောက်သွားလေသည် ။

"ကျီ .."

"အမလေး .."

မိန်းကလေးသည် လမ်းဘေးမှာ ခွေကျသွားသည် ။ အောင်က
နောက်မှာ ထိုင်နေ၍ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ
အလွယ်တကူခုန်ဆင်းနိုင်သော်လည်း ရှေ့မှ ဆိုင်ကယ်မောင်းသူဇော်မှာ
မသက်မသာနှင့် တိမ်းမှောက် သည် အထိ ပါသွားလေသည် ။

"ဇော်"

တော်သေးရဲ့ ။ အရှိန်မများ ၍ ဆိုင်ကယ်ပိရုံသာ။

"ဇော် .. ဇော် .. သိပ်နာသွားလား၊ ထကြည့်စမ်း"

ထုံးစံအတိုင်း လူအုံ လာပြီး အောင်နှင့်ဆိုင်ကယ်ကိုဝိုင်းမပေးရာ
ဇော်ခြေထောက်မှာ သွေးများ ရွဲနေ၏။

"အား .. အောင်ရေ .. ခြေထောက်ကျိုးပြီကွ"

"မလုပ်နဲ့၊ ခဏနေဦး"

အောင်က ချက်ချင်းပင် သူ့အပေါ်ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ချွတ်ကာ
သွေးထွက်နေသော ဇော်၏ ခြေထောက်ကို
ကျပ်ကျပ်ကလေးစည်းပေးပြီး
အုံကြည့်နေသောလူစပ်စုပရိသတ်ဘက်လှည့်ကာ ..

"ကားတစ်စီးငှားပေးပါဗျာ၊ သွေးထွက်လွန်သွားမှာ စိုးလို့ "

"ဇော် နေသာသလား"

"အီး .. နာတယ်"

"အောင့်ထားပါကွာ"

သူငယ်ချင်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေသဖြင့် သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင်
သူငယ်ချင်းအား ဆေးရုံအမြန် ပို့ရန်သာ စဉ်းစားနေ၏။

"မိန်းကလေး ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျားချင်းပဲ
ဂရုစိုက်နေကြ"

"ဟင် .."

ထိုအခါမှ အောင်သတိရသွားပြီး ...

"ဘယ်မှာ လဲ"

တိုက်မိတာလား၊ ပွတ်မိတာလားမသိသောကောင်မလေးကို
အပြေးအလွှားသွားကြည့်မိသည် ။ ကောင်မလေးကို
မိန်းမကြီးတစ်ဦးက တွဲထူပေးနေ၏။

"ဟူး .. တော်သေးရဲ့၊ ဘာမှ မဖြစ်လို့ "

"ဟင် .. ရှင်တို့ မသေသေးဘူးလား၊ နည်းနည်းပါးပါး ဟွန်းတီးမှ

ပေါ့"

"မင်းက လမ်းဘေးကမလျှောက်ဘဲကိုးကွ၊ ပြီးတော့
မင်းကိုတိုက်မိတာမဟုတ်ပါဘူး"

"တိုက်မလို့ လေ၊ ကျွန်မက အရှောင်မြန်ပေလို့ ပေါ့၊ ဖူး ..
နာလိုက်တာ"

ရှုပ်အင်္ကျီလက်တိုလေးနှင့် ဖူးစအရွယ်လေးမို့
နှုတ်ခမ်းကိုချွန်နေအောင် စုထားသည်။ ။

"ထိသွားသေးလား"

"ရှောင်လိုက်တော့ ချော်လဲတာပေါ့"

"ဆေးခန်းလိုက်ခဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတော့ ကျိုးပြီ"

"နည်းတောင် နည်းသေးတယ်"

"မင်း အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ "

သူငယ်ချင်းထိတော့ အတော်လေးနာသွားသည်။ ။

"ဟေ့လူ .. ကားရပြီ"

"ဟော .. ကားရပြီတဲ့ ၊ မင်းပါလိုက်ခဲ့"

"မလိုက်ပါဘူး"

"လိုက်သွား သမီး၊ အဒေါ်လည်း လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဆေးထည့်ရုံပါပဲ"

"အမေ့ကိုပြောလိုက်ပါဦး၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ပွန်းပဲ့ရုံပဲလို့ ၊ တော်ကြာ
သတင်းကြားတာနဲ့ စိတ်ပူ နေဦးမယ်"

ကောင်မလေးက

သူ့အဖော်ကိုလှမ်းပြောကာ

အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးနှင့်လိုက်လာခဲ့သည် ။ လွယ်အိတ် ကို
သူငယ်ချင်းအားပေးလိုက်ရင်း ...

"ဒီနေ့တော့ မိတော့မယ်မထင်ပါဘူး"

"အင်းပါ .. ကိုယ်သွားပါ့မယ်၊ စာကူးထားတာပေါ့ကွာ"

"ကဲ .. မြန်မြန်လာကြနော်၊ ဟိုမှာ သူငယ်ချင်းကို
ကားပေါ်တင်ပေးရဦးမယ်"

ဇော်ဒဏ်ရာရနေသည့်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်လာသောအခါ ကူညီ၍
စပ်စုကာ ဆရာလုပ်တတ်သော ရပ်ကွက်အုပ်စုတို့ ထုံးစံအတိုင်း
ဇော်ကိုဝိုင်း၍ ချီမပေးကြပြီး ကားပေါ်သို့ အရောက်တင်ပေးလိုက်သည်
။

"ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ကွက်ရုံးမှာ ပဲအပ်ထားခဲ့မယ်နော်၊ ညနေမှ
ကျွန်တော်လာယူပါ့မယ်၊ ညီမရေ .. ကားပေါ်တက်"

တစ်နေ့နေ့တွင် ဆိုင်ကယ်မှောက်မှာ စိုး၍ သတိထားခိုင်းနေကာမှ
ယခုကဲ့သို့ဖြစ်ရသည် မှာ သူ၏ စနောက်မိသောအပြစ်က မကင်းနိုင်။

"တော်သေးရဲ့၊ ခြေထောက်တစ်ချောင်းပဲဖြစ်လို့ ပေါ့"

"ခြေကျိုးသွားရင် ဘယ်နှရက်ကြာမှ ပြန်ဆက်မှာ လဲ အဒေါ်"

ဟု အဒေါ်ကြီးကိုမေးလိုက်ရာ ကောင်မလေးက
အမြန်ဝင်ဖြေလိုက်၏။

"အနည်းဆုံး သုံးလ"

"အမလေးဗျာ"

"ဒါတောင် ငြိမ်ငြိမ်နေမှ ပြန်ဆက်မှာ ၊ လှုပ်နေရင်

လေးငါးလလောက် ကြာသွားမယ်"

"ဘုရား .. လူဖြစ်ရှုံးပါပြီ"
